

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Tdo/70/2025
Identifikačné číslo spisu: 6123010615
Dátum vydania rozhodnutia: 18.11.2025
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Paluda
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2025:6123010615.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Paludu a sudcov JUDr. Beáty Javorkovej a JUDr. Mariána Mačuru v trestnej veci obvineného W. N., pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí konanom 18. novembra 2025 v Bratislave, o dovolaní obvineného W. N. proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 27. marca 2025, sp. zn. 4To/117/2024, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného W. N. sa odmieta.

Odôvodnenie

I.

Konanie predchádzajúce dovolaniu

Rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej aj „prvostupňový súd“ alebo „okresný súd“) z 13. augusta 2024, sp. zn. 1T/44/2023, bol obvinený W. N. uznaný za vinného z prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

18. januára 2023 v čase okolo 13.25 h v Banskej Bystrici, na ulici Povstalecká cesta, viedol osobné motorové vozidlo zn. Seat Leone v. č. Z. XXX J., kde bol zastavený a kontrolovaný hliadkou OO PZ Banská Bystrica - západ, pri kontrole bol vyzvaný, aby sa podrobil lekárskeho vyšetreniu spojenému s odberom biologického materiálu za účelom zistenia návykových látok v jeho organizme, ktorej výzve vyhovel, pričom vo vzorke krvi, ktorá mu bola odobratá dňa 18. januára 2023 v čase o 13.40 h na urgentnom príjme v nemocnici F. D. Roosevelta v Banskej Bystrici, mu bolo jej následným vyšetrením metódou plynovej chromatografie v spojení s hmotnostným spektrometrom v úrade pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, Súdno-lekárskom a patologicko-anatomicom pracovisku Banská Bystrica, zistené 788 ng/ml metamfetamínu a 202 ng/ml amfetamínu, pričom znalec z odboru zdravotníctva a farmácie odvetvia súdneho lekárstva, Prof. MUDr. L. M., PhD. v znaleckom posudku uvádza, že W. N. v čase vedenia motorového vozidla nebol v žiadnom prípade spôsobilý viesť motorové vozidlo tak, aby neohrozil seba, či iných účastníkov cestnej premávky, teda bol v stave vylučujúcom spôsobilosť vykonávať činnosť vodiča motorového vozidla.

Za to mu prvostupňový súd podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona uložil trest odňatia slobody vo výmere 30 dní.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona prvostupňový súd obvinenému výkon trestu odňatia slobody podmienčne odložil a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona mu určil skúšobnú dobu v trvaní 18 mesiacov.

Podľa § 73 ods. 2 písm. c) Trestného zákona prvostupňový súd obvinenému uložil ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona prvostupňový súd obvinenému uložil aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v trvaní 18 mesiacov s tým, že podľa § 61 ods. 8 Trestného zákona obvinenému do tohto trestu započítal dobu od zadržania vodičského oprávnenia od 30. mája 2023.

Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) rozhodujúc o odvolaniach prokurátora a obvineného W. N. proti uvedenému rozsudku prvostupňového súdu rozsudkom z 27. marca 2025, sp. zn. 4To/117/2024, podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 3 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku obvinenému W. N. podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona uložil trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v trvaní 2 roky a 6 mesiacov.

Podľa § 61 ods. 8 Trestného zákona obvinenému do trestu zákazu činnosti započítal dobu od zadržania vodičského oprávnenia od 30. mája 2023.

Podľa § 319 Trestného poriadku krajský súd odvolanie obvineného W. N. ako nedôvodné zamietol.

II.

Dovolanie
a vyjadrenie k nemu

Proti vyššie citovanému rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako aj jemu predchádzajúcemu rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica podal obvinený W. N. dovolanie prostredníctvom pre dovolacie konanie zvoleného obhajcu JUDr. Tomáša Rosinu písomným podaním zo 7. augusta 2025, osobne podaným toho istého dňa, s uvedením dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) Trestného poriadku.

Po zrekapitulovaní predchádzajúceho konania obvinený namietol arbitrárnosť rozsudku odvolacieho, ako aj prvostupňového súdu a nezákonnosť zastavenia motorového vozidla, ktorá mala dopad na zákonnosť dokazovania.

Vo vzťahu k namietanej arbitrárnosti rozhodnutia obvinený uviedol, že v rámci svojej obhajoby opakovane a konzistentne poukazoval na rozpor vo výpovediach svedka Ing. V. G. týkajúci sa dôvodu, pre ktorý bolo hliadkou Policajného zboru zastavené jeho vozidlo. Napriek tomu sa však odvolací súd týmito jeho odvolacími námietkami v odôvodnení rozsudku nezaoberal. Obvinený pritom opakovane poukazoval na to, že svedok Ing. G. v prípravnom konaní vypovedal, že dôvodom na zastavenie motorového vozidla obvineného bolo to, že obvineného osobne a miestne poznal a že o ňom vedel, že zvykne požívať návykové látky. Na hlavnom pojednávaní však svedok uviedol, že dôvodom na zastavenie vozidla obvineného mal byť spôsob jeho jazdy, hoci uvedenú skutočnosť neuviedol v rámci výpovede v prípravnom konaní ani v správe o výsledku objasňovania priestupku. Námietkou obhajoby, z akého dôvodu svedok uvedenú rozhodujúcu skutkovú okolnosť neuviedol už v prípadnom konaní, sa pritom konajúce súdy žiadnym spôsobom nezaoberali. Svedok pritom podľa obvineného zjavne zmenil svoju výpoveď, s čím sa mali konajúce súdy vo svojich rozhodnutiach náležitým spôsobom

vysporiadať. Konajúce súdy taktiež podľa obvineného nevyhodnotili obsah výpovede svedka Ing. G. vo vzťahu k správe o výsledku objasňovania priestupku v tom zmysle, či je medzi týmito dôkazmi vecná zhoda.

Obvinený v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku taktiež namietal, že krajský súd v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení z 24. apríla 2024, sp. zn. 4To/131/2023, nekonkretizoval, v čom malo spočívať pochybenie prvostupňového súdu pri hodnotení dôkazov, ale naoktrojoval mu svoj spôsob hodnotenia dôkazov, čím podľa obvineného zásadne zasiahol do hodnotiacej činnosti prvostupňového súdu a porušil tým jeho právo na obhajobu z dôvodu znemožnenia efektívneho preskúmania správnosti a dôvodnosti rozsudku prvostupňového súdu.

Dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) Trestného poriadku sú podľa obvineného naplnené nezákonným zastavením jeho motorového vozidla hliadkou OO PZ, pričom v tejto súvislosti opätovne poukázal na vierohodnosť výpovede svedka Ing. G., na nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky z 15. januára 2025, sp. zn. II. ÚS 299/2024, III. ÚS 561/2021, II. ÚS 828/2016, na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 9. novembra 2024, sp. zn. 1 Tdo 15/2024 a doplnil k tomu, že v predmetnej veci došlo k nezákonnému získaniu kľúčového dôkazu a tým i k porušeniu jeho základných práv.

Na základe uvedeného obvinený navrhol, aby dovolací súd zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj jemu predchádzajúci rozsudok prvostupňového súdu a vec podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku vrátil Okresnému súdu Banská Bystrica na ďalšie konanie.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Banská Bystrica (ďalej len „prokurátor“) písomným podaním zo 17. septembra 2025, v ktorom vo vzťahu k obvineným uvedenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku poukázal na to, že nielen okresný súd, ale najmä krajský súd sa námietkami obvineného vo svojich rozhodnutiach dostatočne vysporiadali. Hoci odsúdený v prevažnej časti dovolania dookola opakuje, že svedok G. mal údajne zmeniť svoju výpoveď, z vykonaného dokazovania je podľa prokurátora zrejmé, že nedošlo k žiadnej zmene jeho výpovede, ale že došlo len k jej doplneniu o podrobnejšie skutočnosti týkajúce sa realizovaného služobného zákroku voči obvinenému. Svedok G. vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní najprv zopakoval to, čo uviedol už v prípravnom konaní a svoju výpoveď následne doplnil na hlavnom pojednávaní o nové skutočnosti, a to po položených doplňujúcich otázkach prokurátora a obhajcu. Svedok G. na hlavnom pojednávaní neuviedol nič inak, ako uviedol už predtým v prípravnom konaní a preto podľa prokurátora nemohol svoju výpoveď zmeniť. Zmenou výpovede totiž nemožno rozumieť doplnenie predchádzajúcej výpovede o nové, podrobnejšie skutočnosti, ale situáciu, keď vypovedajúca osoba vypovedá diametrálne rozdielne o podstatnej skutočnosti oproti tomu, ako o tejto konkrétnej skutočnosti vypovedala vo svojej predchádzajúcej výpovedi, k čomu však v tomto prípade podľa prokurátora nedošlo. Tento fakt je možné preveriť z obsahu trestného spisu po prečítaní výpovede svedka G. z prípravného konania, zápisnice z hlavného pojednávania v časti jeho výsluchu a tiež zo zvukovej nahrávky z príslušnej časti hlavného pojednávania zachytávajúcej jeho výsluch. Vzhľadom na uvedené skutočnosti dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku odôvodnený obvineným nie je podľa prokurátora daný a nemožno ho zamieňať s realizáciou zásady voľného hodnotenia dôkazov, ak táto nevyznieva v prospech osoby podávajúcej dovolanie.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku prokurátor po citácii § 9 ods. 2, § 23 ods. 1, § 32 ods. 1, § 32a a § 34 zákona č. 171/1993 Z. z. uviedol, že tieto ustanovenia oprávňujú policajta na zastavenie motorového vozidla a oprávňujú ho aj na vyzvanie vodiča motorového vozidla na vykonanie vyšetrenia, či nie je ovplyvnený alkoholom alebo inou návykovou látkou. V žiadnom prípade potom nemožno konštatovať, že zastavenie motorového vozidla obvineného bolo svojvoľné a nedôvodné a rovnako tak nemožno konštatovať, že bolo nezákonné, naopak, podľa prokurátora bolo v súlade s vyššie citovanými zákonnými ustanoveniami. Nemožno potom konštatovať ani nezákonnosť ďalších vo veci zabezpečených dôkazov. Žiadne zákonné ustanovenie pritom podľa prokurátora nezakazuje policajtovi pri plnení jeho úloh podľa zákona č. 171/1993 Z. z. o policajnom

zboze vykonať aj čo i len náhodnú (námatkovú) kontrolu vodiča motorového vozidla, keď napokon, ako aj (a nielen) v tomto konkrétnom prípade sa v konečnom dôsledku preukáže jej opodstatnenosť pri ochrane ostatných účastníkov cestnej premávky. Aj v predmetnej veci znalec Prof. MUDr. Y. M., CSc. vo svojom znaleckom posudku popísal, ako konkrétne požitá návyková látka ovplyvňovala konanie obvineného W. N. pri vedení motorového vozidla a najmä ako ohrozovala ostatných účastníkov cestnej premávky nielen na majetku, ale najmä na živote a zdraví. Aj konštatovanie znalca z odboru zdravotníctva a farmácie, odvetvia psychiatrie, MUDr. W. M. o akútnej a rozvinutej závislosti W. N. na metamfetamíne s nutnosťou jeho ochranného liečenia v tomto smere podľa prokurátora o mnohom vypovedá.

Ak by bolo pravdivé účelové tvrdenie obvineného, že policajt služobný zákrok vykonáva len výlučne na základe § 9 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z. o policajnom zbore, platilo by potom podľa prokurátora až komické konštatovanie, že „policajt je oprávnený vykonať služobný zákrok len vtedy, keď je povinný ho vykonať“. Takéto tvrdenie by však nielenže bolo absurdné, ale popieralo by aj akúkoľvek možnosť prevencie v cestnej premávke zo strany policajného zboru, čo je s ohľadom na základné úlohy policajného zboru (prioritne ochrana života a zdravia občanov) podľa prokurátora neprípustné. Prokurátor je presvedčený o tom, že už aj samotná znalosť osoby obvineného zasahujúcim policajtom pred skutkom ako osoby, ktorá zvykne jazdiť motorovým vozidlom pod vplyvom návykovej látky (z výkonu policajnej práce) uvádzaná už v jeho prvotnej výpovedi v prípravnom konaní, je sama o sebe zákonným dôvodom na jeho zastavenie a kontrolu s cieľom ochrániť ostatných účastníkov cestnej premávky a naopak nečakať až na moment, kedy dôjde k naozajstnej tragédii.

Na základe uvedeného prokurátor navrhol, aby dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného odmietol, pretože je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

Spis spolu s podaným dovolaním bol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky predložený 22. októbra 2025.

III.

Konanie pred dovolacím súdom

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku), a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1 a ods. 2 Trestného poriadku). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1 Trestného poriadku, veta prvá, keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok a o tomto bolo rozhodnuté.

Súčasne však dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú naplnené dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Úvodom je potrebné uviesť, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu, ktorým sa má zabezpečiť náprava procesných a hmotnoprávných chýb taxatívne uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok (s výnimkou dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku) neslúži na revíziu skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa.

Zároveň je potrebné poukázať na to, že viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku, sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371

Trestného poriadku (uznesenie najvyššieho súdu zo 16. augusta 2011, sp. zn. 2 Tdo 30/2011, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 120, roč. 2012).

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Obvinený v podanom dovolaní v rámci tohto dovolacieho dôvodu namietal nedostatočné odôvodnenie rozhodnutí súdmi nižších stupňov, predovšetkým nevysporiadanie sa odvolacieho súdu s jeho obhajobnou námietkou, v rámci ktorej poukazoval na nezrovnalosti a rozpory vo výpovediach svedkov.

K tomu je potrebné v prvom rade uviesť, že hoci v zmysle § 371 ods. 7 Trestného poriadku dovolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné, dovolanie môže smerovať aj proti odôvodneniu rozhodnutia z hľadiska reflexie požiadaviek na odôvodnenie zodpovedajúce kritériám spravodlivého procesu (vo vzťahu k všetkým okolnostiam podstatným pre rozhodnutie), ktorého súčasťou je právo na obhajobu [dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku]. To vyplýva aj z novej judikatúry ústavného súdu, v zmysle ktorej dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nezodpovedá právo na obhajobu len vo formulačnom rozsahu čl. 50 ods. 3 ústavy (primeraný čas na prípravu obhajoby a možnosť obhajovať sa sám alebo prostredníctvom obhajcu), ale aj obhajobné práva v kontexte spravodlivého procesu podľa čl. 6 dohovoru, a teda aj v rozsahu čl. 46 ods. 1 ústavy (s odrazom najmä v § 34 Trestného poriadku; porov. IV. ÚS 546/2020 - publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 18/2021, v obsahovej nadväznosti m. m. napr. I. ÚS 343/2022, II. ÚS 411/2021, III. ÚS 553/2023, IV. ÚS 463/2021, IV. ÚS 491/2021, IV. ÚS 510/2021, IV. ÚS 555/2021, IV. ÚS 15/2023, IV. ÚS 355/2023, IV. ÚS 502/2023).

Pokiaľ ide o obvineným namietané neodôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu vo vzťahu k ním uplatnenej odvolacej námietke, k tomu sa žiada uviesť, že táto nie je pravdivá. Odvolací súd sa námietkou obvineného týkajúcou sa ním namietaných rozporov vo výpovedi svedka Ing. G. na str. 5 napadnutého rozsudku uviedol:

„V tomto smere sa odvolací súd nemohol absolútne stotožniť s námietkami obhajoby o nezákonnosti zastavenia motorového vozidla obžalovaného policajnou hliadkou. Obhajoba v tejto súvislosti spochybnila výpoveď svedka Ing. V. G. pre rozpory v jeho výpovediach z prípravného konania a na hlavnom pojednávaní o dôvodoch zastavenia osobného motorového vozidla obžalovaného. Tvrdila, že svedok G. na hlavnom pojednávaní zmenil výpoveď, ktorú urobil v prípravnom konaní.

K tomu krajský súd konštatuje, že svedok Ing. V. G. vypovedal v prípravnom konaní dňa 14. júna 2023, č. l. 46 až 47, pričom obhajca k dôvodom zastavenia motorového vozidla obžalovaného sa svedka opýtal jedinou otázkou „aký bol dôvod zastavenia vozidla obvineného?“. Svedok odpovedal „že túto osobu miestne a osobne pozná, vedel, že zvykne požívať návykové látky, obžalovaného pozdá nie osobne, ale z práce“.

Ďalej sa obhajoba k dôvodu zastavenia neopýtala žiadnu upresňujúcu otázku. Na hlavnom pojednávaní svedok opísal postup policajnej hliadky pri zastavení osobného motorového vozidla obžalovaného a opísal doplnenie ďalších úkonov, o ktorých nevypovedal v prípravnom konaní, keďže sa na to nikto nepýtal. Preto krajský súd sa nemohol stotožniť s tvrdeniami obhajoby, že svedok zmenil svoju výpoveď, pretože k zmene výpovede dochádza, keď osoba, ktorá už vypovedala, zmení svoje predchádzajúce vyjadrenie v podstatnom smere. To znamená, že pôvodná výpoveď sa upravuje, pričom môže dôjsť k zrušeniu alebo zmene informácií, ktoré boli uvedené predtým.

Na druhej strane doplnenie výpovede znamená, že osoba doplní svoje predchádzajúce vyjadrenie o nové informácie, ktoré sa nezmenili v pôvodnej výpovedi. Ide o situáciu, keď osoba po výpovedi pridá k predchádzajúcej výpovedi nové detaily alebo upresnenia, ktoré neboli spomenuté v pôvodnej výpovedi. To je prípad aj svedka Ing. V. G., ktorý na hlavnom pojednávaní doplnil ďalšie informácie o dôvody

zastavenia motorového vozidla obžalovaného. V tomto smere obhajoba nevyužila v prípravnom konaní možnosť podrobne ozrejmiť dôvod zastavenia motorového vozidla obžalovaného. Uspokojila sa účelovo s odpoveďou svedka jednou vetou k dôvodu zastavenia vozidla a následne na hlavnom pojednávaní, keď svedok uviedol podrobnejšie okolnosti zastavenia motorového vozidla obžalovaného, vyhlásila jeho výpoveď za zmenenú a dôvod zastavenia motorového vozidla za nezákonný.“

Z uvedeného je zrejmé, že krajský súd sa v rámci odvolacieho konania vysporiadal okrem iného aj s odvolacou námietkou obvineného týkajúcou sa namietaných rozporov vo výpovedi svedka Ing. G.. Napadnutý rozsudok krajského súdu preto v tomto smere nemožno považovať za neodôvodnený, pričom len samotná skutočnosť, že obvinený sa s obsahom tohto odôvodnenia nestotožňuje, nemôže napĺňať dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Hoci obvinený v podanom dovolaní namieta nedostatočné odôvodnenie rozsudku, obsahovo v podstate namieta správnosť zisteného skutkového stavu, konkrétne správnosť tvrdení uvedených vo výpovedi svedka Ing. G.. Ide teda o námietky skutkové, t. j. námietky týkajúce sa preskúmania správnosti a úplnosti zisteného skutku, ktoré však dovolací súd s poukazom na § 371 ods. 1 písm. i) časť vety za bodkočiarkou Trestného poriadku v rámci dovolania podaného obvineným nemôže skúmať ani meniť. Skutkovými námietkami by sa dovolací súd mohol zaoberať len v rámci odvolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku, ktorý môže v podanom dovolaní uplatniť iba minister spravodlivosti, aj to len v prípade, ak napadnuté rozhodnutie vychádza zo skutkového stavu, ktorý bol na základe vykonaných dôkazov v podstatných okolnostiach nesprávne zistený, alebo ak boli pri zisťovaní skutkového stavu závažným spôsobom porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci. Prieskum skutkového stavu, resp. skutkové námietky v rámci dovolania podaného obvineným tak nepatrí medzi dovolacie dôvody uvedené v § 371 ods. 1 Trestného poriadku, ale je vyhradené len v rámci odvolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku, ktorý môže uplatniť iba minister spravodlivosti. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok je na rozdiel od odvolania obmedzené už len na nápravu najzávažnejších procesných a hmotnoprávných chýb, uvedených v rámci jednotlivých dovolacích dôvodov v § 371 Trestného poriadku. Na podporu tejto argumentácie možno poukázať aj na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 22. novembra 2018, sp. zn. IV. ÚS 641/2018, v zmysle ktorého „Najvyšší súd ako súd dovolací nie je už z dôvodu zákonného vymedzenia dovolacích dôvodov (§ 371 Trestného poriadku) predurčený na úplný prieskum rozsudkov nižších súdov činných v rámci trestného konania. Pokiaľ by zákonodarca zamýšľal urobiť z najvyššieho súdu tretí stupeň s plnou jurisdikciou, neustanovil by katalóg dovolacích dôvodov. Už samotné chápanie dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku preto ospravedlňuje reštriktívny prístup najvyššieho súdu k dovolacím dôvodom (napr. IV. ÚS 294/2010).“

Napokon sa k tomu žiada dodať, že obvinený v podanom dovolaní v podstate namieta správnosť tvrdení uvádzaných svedkom Ing. G., hoci svedok bol poučený okrem iného aj podľa § 131 ods. 1 veta druhá Trestného poriadku (o tom, že je povinný vypovedať pravdu, nič nezamlčovať a o trestných následkoch krivej výpovede) a pred výsluchom zložil prísahu podľa § 265 ods. 2 Trestného poriadku. Zo skutkových záverov ustálených konajúcimi súdmi pritom nevyplýva nepravdivosť výpovede svedka Ing. G., resp. zistenie, že by svedok vedome uvádzal nepravdu alebo klamal v rámci svojej výpovede, ako sa to obvinený v rámci svojich dovolacích námietok v podstate snaží naznačiť. Nemožno preto ani v tomto smere (nad rámec uvedenia toho, že ide o námietky skutkové) konštatovať dôvodnosť dovolacích námietok obvineného.

Pre úplnosť, k obvineným namietanému neprípustnému zaväzovaniu prvostupňového súdu názorom krajského súdu je potrebné uviesť, že ak prvostupňový súd hodnotí v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku dôkazy dôsledne podľa vnútorného presvedčenia založeného na dôslednom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne a vykoná logicky odôvodnené úplné skutkové zistenia, v takom prípade nie je dôvod na zrušenie jeho rozhodnutia odvolacím súdom. V opačnom prípade (ako tomu bolo aj v predmetnej veci), ak sa prvostupňový súd ustanovením § 2 ods. 12 Trestného poriadku dôsledne neriadi, ide o zákonný dôvod vymedzený v § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku na zrušenie rozsudku prvostupňového súdu odvolacím súdom. V prípade akceptácie obvineným uvádzanej

argumentácie by sa tento dôvod zrušenia rozsudku prvostupňového súdu stal obsolentným a odvolací súd by ho nemohol napriek zisteniu jeho naplnenia nikdy použiť. Zároveň je však potrebné uviesť, že tak ako na to poukázal aj samotný obvinený v podanom dovolaní, podľa § 327 ods. 1 Trestného poriadku je prvostupňový súd viazaný právnym, nie skutkovým názorom odvolacieho súdu, preto ak prvostupňový súd v predmetnej veci dospel po vrátení veci odvolacím súdom na základe vykonaného dokazovania k skutkovým záverom odôvodňujúcim odsúdenie obvineného, nemožno konštatovať, že to bolo na základe záväzného právneho názoru odvolacieho súdu, pretože tento sa môže vzťahovať len k právnej a nie skutkovej stránke veci. Inými slovami, prvostupňový súd bol v predmetnej veci viazaný len právnym názorom vysloveným odvolacím súdom, spočívajúcim v tom, aby svoje skutkové zistenia odôvodnil v súlade s § 2 ods. 12 Trestného poriadku.

Možno preto uzavrieť, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku v predmetnej veci naplnený nebol.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

V rámci tohto dovolacieho dôvodu obvinený namietal nezákonnosť zastavenia jeho motorového vozidla hliadkou a z toho vyplývajúcu nezákonnosť ďalších dôkazov.

K tomu je potrebné v prvom rade uviesť, že aj touto dovolacou námietkou sa už zaoberal krajský súd, ktorý na str. 5-6 napadnutého rozsudku uviedol:

Podľa § 9 ods. 1 zákona číslo 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore v znení nasledujúcich predpisov je policajt v službe povinný v medziach tohto zákona vykonať služobný zákrok, ak je páchaný trestný čin alebo priestupok alebo je dôvodné podozrenie z jeho páchania.

Z dikcie citovaného ustanovenia je zrejmé, že v prípade obžalovaného W. N., mala policajná hliadka (Ing. V. G.) dôvodné podozrenie, že obžalovaný jazdí motorovým vozidlom pod vplyvom omamných látok, ku ktorému záveru svedok G. dospel letným pohľadom na prechádzajúceho vodiča obžalovaného N. pred policajnou hliadkou, ktorého opoznal a súčasne disponoval informáciami od spolupracujúcich osôb, teda z výkonu svojej práce, že obžalovaný požíva návykové látky, pri zaregistrovanom spôsobe jazdy obžalovaného sa rozhodol o vykonaní služobného zákroku zastavením osobného motorového vozidla obžalovaného.

V konečnom dôsledku oprávnenosť dôvodného podozrenia a následného rozhodnutia o vykonaní služobného zákroku policajnej hliadky potvrdili aj závery znaleckého posudku znalcov MUDr. W. M., ktorý u obžalovaného zistil aktívnu závislosť od metamfetamínu, ktorá bola aktívna aj v čase spáchania skutku a znalkyne RNDr. Y. K., ktorá vyšetrením biologického materiálu krvi u obžalovaného konštatovala preukázaný a potvrdený pozitívny nález metamfetamínu v hodnote 788 ng/ml a amfetamínu v hodnote 202 ng/ml, ktoré zodpovedali toxickej hladine, pri ktorej nie je vodič schopný bezpečne viesť motorové vozidlo.

V prípade obžalovaného teda nešlo o námatkové zastavenie vozidla, ale o zastavenie konkrétneho vodiča, o ktorom mala policajná hliadka informácie o jeho závislosti na drogách, pričom rýchle zhodnotenie situácie a následné rozhodnutie svedka G. bolo vyhodnotené odvolacím súdom, ako lege artis, keďže policajná hliadka vykonávala hliadkovú služobnú činnosť podľa inštrukcie v služobnom obvode Obvodného oddelenia Banská Bystrica západ, svoju činnosť prevažne zameriavala na priestupky v BaPCP. Obžalovaný bol pri kontrole roztržitý, svedok G. ho opoznal zo služobnej činnosti policajta, v minulosti mu uložil aj pokutu za porušenie pravidiel cestnej premávky. Obžalovaný sa služobnému zákroku dobrovoľne podrobil a súhlasil s odberom biologického materiálu. Teda nešlo o žiadne náhodné zastavenie motorového vozidla obžalovaného, ako to tvrdila obhajoba.“

Najvyšší súd k tomu dopĺňa, že obvinený nezákonnosť zastavenia ním vedeného motorového vozidla

opäť odôvodňuje len spochybňovaním záverov výpovede svedka Ing. G., teda namietaním správnosti zisteného skutkového stavu, čo však, ako už bolo vyššie uvedené, dovolací súd s poukazom na § 371 ods. 1 písm. i), časť vety za bodkočiarkou Trestného poriadku nemôže skúmať a meniť. Nie je preto možné konajúcimi súdmi ustálený skutkový stav posudzovať v rámci dovolania podaného obvineným. Obvinený pritom nezákonnosť zastavenia motorového vozidla neodôvodnil žiadnou inou skutočnosťou, ktorou by bolo možné sa zaoberať v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

Pre úplnosť je však potrebné vo všeobecnosti uviesť, v zhode s vyjadrením prokurátora, že policajt je oprávnený v rámci dohliadania nad bezpečnosťou a plynulosťou cestnej premávky podľa zákona o Policajnom zbore dávať pokyny na zastavenie vozidiel za účelom zistenia, či nedochádza k páchaniu trestného činu alebo priestupku - o to viac, pokiaľ tak ako v predmetnej veci je už zo samotného vedenia motorového vozidla možné vyvodit' podozrenie, že jeho vodič je pod vplyvom návykovej látky. Ak by sa totiž prijalo tvrdenie obvineného, že policajt, ktorý ho pozná z predchádzajúcej služobnej činnosti, ho nemôže zastaviť v rámci dozoru nad bezpečnosťou a plynulosťou cestnej premávky, potom by naozaj vznikali paradoxné situácie smerujúce k tomu, že takáto osoba by skutočne musela spáchať až určitý poruchový trestný čin (usmrtenie, ublíženie na zdraví, poškodzovanie cudzej veci a pod.) a nie „iba“ ohrozovací trestný čin, aby si daný policajt mohol plniť úlohy podľa zákona o Policajnom zbore a začať daný trestný čin (prípadne aj priestupok) objasňovať. Je však nepochybné, že takýto výklad by popieral zmysel a účel zákona o Policajnom zbore i samotný zmysel činnosti príslušníkov Policajného zboru.

Vo vzťahu k obvineným uvádzanej teórii plodov otráveného stromu možno len pre úplnosť uviesť, že ide primárne o angloamerickú doktrínu, ktorá sa v rámci kontinentálnej právnej kultúry neuplatňuje v rovnakom ponímaní a rozsahu ako v angloamerickej právnej kultúre.

Napokon je potrebné poukázať aj na to, že obvinený sa po zastavení hliadkou OO PZ dobrovoľne podrobil odberu biologického materiálu za účelom zistenia návykových látok v jeho organizme, pričom práve tento odber (ktorý sa neuskutočnil počas zastavenia hliadkou, ale až následne) a jeho výsledky boli podstatnými pre uznanie jeho viny.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že v predmetnej veci nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) Trestného poriadku a z tohto dôvodu dovolanie obvineného W. N. na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.